

4. ZUŠkoviny

číslo

VIII. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř
vychází 2. prosince 2013 pro adventní rozjímání

Úvodník

Už je konečně tady: všemi očekávaný prosinec, měsíc svátků a tradic. V lepším případě pro nás znamená oslavu rodinné pospolitosti, nové naděje, klidu a míru, v tom horším potom oslavu konzumu, shonu, nervozity a v mnohých případech kýče. Je jen na nás do jaké míry se necháme ovlivnit staletími ověřenou tradicí a zvyky nebo lacinou podbízivostí šikovných prodejců. Několik tradic vám zde rád připomenu.

V noci z 3. na 4. prosince navštěvovala domácnosti sv. Barbora, patronka horníků a dělostřelců, která sama měla krutý osud. Byla celá v bílém, pentli za pasem a ve vlasech věneček. Obcházela příbytky, hodné děti obdarovávala sušeným ovocem, ořechy a sladkostmi, zlobivé potom dostaly metlou a vysloužily si uhlí, polínka nebo brambory. V některých domácnostech doposud dětem naděluje do připravených punčoch dle jejich zásluh. Tradice řezání větvíček z třešně se všeobecně udržuje právě na Barboru, odtud jejich název „Barborky“. Kolikátý den od uříznutí Barborka vykvete, tolikátý měsíc prý bude šťastný. Dívky zase proutky pojmenovávaly podle chlapců, na které si myslí. Který proutek vykvetl, ten chlapec byl vyvolený. Když do Vánoc proutky vykvetou, děvče se prý do roka vdá. Květy jsou navíc symbolem naděje příchodu nového jara.

V předvečer 6. prosince navštěvuje příbytky Svatý Mikuláš, patron námořníků, obchodníků, lukostřelců, dětí, lékárníků, právníků, studentů a vězňů. Ve své době to byl velice dobročinný, spravedlivý a zbožný muž. Jeho průvodci na cestě od domu k domu jsou anděl a čerti.

Z dalších tajemných postav ještě zmíním Lucii, patronku nevidomých, sklářů, sklenářů, švadlen a přadlen, která dobře v obličejí maskovaná, obcházela domy a kontrolovala, jestli je už uklizeno a jestli se na její svátek někde nepředě, to bylo na sv. Lucii zapovězeno. Koštětem nebo peroutkou kontrolovala, jestli nejsou v rozích pavučiny, nosila dřevěný nůž, kterým hrozila dětem a holila hospodáře.

Advent byl dobou očekávání příchodu Spasitele na svět. Slovo Advent pochází z latinského „adventus“, což znamená příchod. Doba adventní byla vlastně přípravnou dobou na vánoční svátky a už od 11. století se její doba trvání ustálila na posledních čtyřech týdnech před Štědrým dnem. Byla časem půstu, při kterém se měli lidé namísto požívání nadměrného jídla a pití, věnovat zbožnému rozjímání. Každá z adventních nedělí měla své lidové označení - železná, bronzová, stříbrná a zlatá.

O samotném Štědrém dnu by se dalo napsat velmi mnoho. Od probouzení stromků na zahradě, přes postní průběh dne, čočkovou polévku, zlaté prasátko, šupiny pod talířem, pouštění lodiček, rozkrajování jablek a házení pantoflem za záda, k večerní hostině s rybí polévkou, kaprem a bramborovým salátem se zpíváním koled u zářícího stromku, pod kterým se ukrývá mnoho dárků a dárečků.

Je to den rodiny, radosti, úcty, upřímnosti a lásky. Den toho čistého v nás.

Boží hod vánoční je jistě z křesťanského hlediska ten nejdůležitější svátek, protože se jedná o připomínku narození Ježíše Krista Spasitele.

Prosinec je měsícem, který nám dává naději. Naději v lepší budoucnost, naši budoucnost.

Také proto si dáváme do nového roku různá předsevzetí, slibujeme, že budeme lepšími...

Tedy buďme. Pěkné Vánoce!

Mattěj

Z notesu pana ředitele

A je tu prosinec a s ním čtyři týdny čekání na příchod Vánoc. Nejen maminky mají během čtyř adventních týdnů napilno. Každý se snaží svým dílem přispět k těmto krásným svátkům. A tak zatím co se doma smýčí a peče, v naší škole se pilně nacvičují koledy, ožívají staré obyčeje a zvyky, malují se betlémy a tvoří se ozdoby. Je to vidět i z prosincového plakátu. Tolik zajímavých akcí, že se tam skoro nemohli jedna pro druhou vejít. Je to vlastně pořádná hromádka dárků pod školním vánočním stromkem. Jistě už víte, že pro všechny, kdo chtějí svým dílem k oslavě Vánoc přispět, se příprava stává velkým závazkem. A to stojí spoustu času a úsilí. Odměna je ale vždy jistá. Tajemství svátku s sebou přináší dostatek darů pro všechny, kdo jsou připraveni dávat ostatním. Sám vím, že dostat vysněný dárek je paráda. Ale jistě jste zažili ten naplňující pocit, když někoho obdarujete vy, třeba jen drobností. A jak to tak slyším a vidím po chodbách, v naší škole se těch dárečků připravuje opravdu hodně. Tak Vám všem přeji, ať se vám adventní příprava podaří co nejlépe.

Požehnané Vánoční svátky Vám přeje Vlastimil Kovář

Proč Mikuláše doprovází čert a anděl

Všichni víme, že 5. prosince chodí Sv. Mikuláš za dětmi a přináší jim drobné dárečky. Takhle tomu je už po dlouhou dobu. Ale víte, proč ho doprovází také čert s andělem? Tak pozorně poslouchejte. Jednou, když se Mikuláš vrátil ze své pravidelné pochůzky, zjistil, že se cítí osamocený. Vždyť vlastně celý rok jen čeká na 5. prosince, aby mohl jít dětem nadělovat dárky. A tak si řekl, že si najde společníka. A našel si hned dva-čerta a anděla. Jenže ejhle, čert s andělem se nemohli vystát. Anděl byl od přírody klidný a vznešený a čert byl jeho pravý opak. Oba chtěli být Mikulášovi společníky, ale on se nemohl rozhodnout, kterého si vybere. Lámal si s tím hlavu skoro celý rok a až když se přiblížila mikulášská nadílka, přišel na to, jak to udělat. „Vždyť já za ten večer navštívím spoustu dětí“, říkal si, „k jedné rodině vezmu čerta a k druhé anděla a uvidím, který je lepší“. Jak řekl, tak také udělal. Když však přišel s andělem k jedné rodině, zjistil, že tam žijí samé zlobivé děti. „Kdybych tady tak měl svého čerta. Ten by je dokázal postrašit tak, že by do smrti nezazlobily“, pomyslel si. Poté šel na nadílku s čertem, ale ten vypadal tak děsivě, že se ho všechny děti bály. „Kdybych tady tak měl svého anděla, ten by je pohladil a pochválil, jak byly celý rok hodné“, pomyslel si. Po tomto večeru se Mikuláš rozhodl, že nebude mít společníka jednoho, ale dva. Vždyť anděl i čert byli oba velmi užiteční a po čase stráveném spolu se už ani moc nehádali. Od té doby cestují všichni tři spolu. Přinesou dětem drobné dárky, pochválí je a taky trochu postraší, a potom jdou o dům dál.

BobuLe

Zamyšlení prosincové

Splešťule blátivé pomalinku tuhnou, čas plyne vstříc sněhovým vločkám a za okny vyhrátých pokojíčků začíná být rušno. Zachumlaná do peřiny vystrčím zvědavě oči a zaostřím pohled na venkovní parapet. Je jda, vás tu ale je!!! „Darmožrouti hladoví ...vrabčáci!“ Slyším hubovat „hlavu rodiny“. „Ne všichni šedohnědí ptáčci jsou vrabčáci, tatínku! A i ten obyčejný vrabčák má dnes cenu zlata!“ ohradím se důrazně. No, hladoví jsou určitě. Minimálně jako „hlava rodiny“ běhající celý den po světě. Že by byli darmo – žrouti, nad tím bych zapochybovala. Opeřená hrdélka umí moc pěkné písničky, zobáček naladí jako pišťalky, flétničky, housličky, ... a spustí. Těžko najdeme mezi lidmi lepšího umělce. Někdy to za oknem zní jako árie, jindy milá lidová písnička a sem tam i energický odzemek. A jaké mají krásné šatičky! Žíhané kabátky, zvýrazněná líčka, jiný odstín na bříšku, jiný odstín u nožiček. A jak umí tančit! Přískok a odskok jsou základní kroky, ovšem když pocítí chvilinku klidu před přiletem další ptačí družiny, umí tančit jako hvězdy.

Potkají-li se u krmítka „David s Goliášem“ Zvonek zelený s kosem nebo vrabec polní s holoubkem a bývá to mela. Kosi se rádi chovají jako páni. Usadí se doprostřed, začnou se popelit jako slepice až zrníčka odlétají a případného malého strážníka vyženou roztaženými křídly či dokonce otevřeným zobáčkem. Holoubek není tak panovačný, ale při své váze a velikosti se občas stane, že se zrníčky odlétne i krmítko samotné. Dlask tlustozobý je pro změnu jako důstojný pán, hlad přivádí i pana doktora Datla s kamarádem Strakapoudem. Každý ptáček si na našem okně najde něco málo a nezůstává dlužen vůbec nic. Už jenom pohled na tu veselou ptačí chasu potěší. A že se někdy poperou o místo? Jen si představ, milý čtenáři, kvůli čemu jsme schopni se poprat my lidé a nemáme hlad a není nám zima.

A

Bylo – Nebylo

Soustředění smyčcového orchestru v Jaroměři očima Barbory Rotterové

Tato akce se pořádala kvůli stmelení lidí, novým zážitkům a příjemným vzpomínkám a samozřejmě zlepšení ve skladbách, které právě hrajeme. V jaroměřské Základní umělecké škole panovala příjemná a veselá nálada. Mně osobně na místo, s dalšími žáky ZUŠ Dvůr Králové, přivezla paní učitelka Kovářová, která se ochotně nabídla. Vešli jsme dovnitř budovy a za pár chvil se začaly nosit židle, nástroje, stojany, nové struny, noty

a další. Až se nám podařilo usadit se v učebně tak, že každý měl v ruce (či pod rukama v případě klavíru a bicích) svůj nástroj, před očima příslušné noty a paní učitelka již byla spokojená s naladěním nástrojů. V tuto chvíli jsme konečně mohli začít hrát. Zvuk celého orchestru se pomalu zlepšoval.

Blížil se večer a každý z nás měl v myšlenkách žabku a špičku, jak to cis doladit a melodie se mu rozeznávala lebeční dutinou. Paní učitelka tedy usoudila, že je čas na večeři a na pár seznamovacích her. Ve sborově jsme si mohli uvařit nějaký teplý nápoj a na stole se začaly vršit bonbóny, brambůrky, sušenky a další dobré věci, které by i v tak velké skupině lidí vystačily i na týden a ne jen na jednu noc. Všichni jsme ochutnali od každého trochu a jako koule se odkutáleli do zrcadlové místnosti, kde jsme hráli hry nejen seznamovací, ale i pro zasmání. Nechyběla také schovka po zhasnutí škole. Celé se to protáhlo až do pozdních hodin a zakončili jsme to až hodinách brzkých. Někteří z nás ještě dlouho po zhasnutí světel nedokázali usnout.

Ráno nás nečekalo milé vstávání. Paní učitelka si na nás nachystala telefon a celé naše vstávání natáčela. Už ani nevím, jak dlouho to bylo, ale někteří se dokázali i na snídani odebrat ve spacích pytlích. Tenhle den byl celý věnovaný hraní. Od nástroje jsme se odtrhli jen na jídlo, které mimochodem bylo výtečné. Okolo čtvrté se celý den zakončil loučením s menšími spoluhráči a balením. Na celé toto soustředění ráda vzpomínám a jsem ráda, že jsem tam byla, nejen kvůli lidem, ale i že jsem se mohla v několika věcech zlepšit.

PŘELET NAD LOUTKÁŘSKÝM HNÍZDEM

- 23. ročník oborové přehlídky loutkového divadla, 1. – 3. prosince

„Což takhle shromáždit je všechny jednou za rok ve společném rodném hnízdě?“

Ano. To bylo hnízdo! Příjemné a útulné. Cesta do Prahy byla pěkná a ani ne tak dlouhá, jak se čekalo. Hráli jsme „Jeho tygra“ v divadle Minor na Přeletu nad loutkářským hnízdem. Všichni jsme se moc těšili. Ještě jsme na Přeletu nehráli a nemohli se dočkat, až dorazíme. Jen to věčně vykládání a nakládání a rozbalování a zabalování je vždycky moc dlouhé, ale nutné. Tentokrát jsme jeli do Prahy jen na krátkou zastávku, zahrát a zase zpátky. Známé tváře, které jsme potkali, mrzelo, že se nezdržíme, ale povinnosti jsou povinnosti. Jako vždy se pro diváky před představením vařila káva, jako snad vždy se s úsměvem odehrálo. Doufáme (ale nechci nic zakřiknout) že se v Praze třeba ještě někdy uvidíme. Protože do Prahy se jezdí často!

„A třebaš mají každý jiné podmínky, jiné možnosti, jiné cíle, to nejdůležitější mají společné - loutku.“

Pijavka a <http://www.prelet.cz/>

Zatím derniéra v Náchodě

Tento rok se v Náchodě konal již 4. ročník Náchodských dnů poezie. Letos poetický festival zahajovala naše derniéra inscenace „Pastýřka putující k dubnu“, podle amerického básníka Robinsona Jefferse. Jako u všech předchozích představení nechyběla příprava, koncentrace a naše známá mnohdy i nepříjemná nervozita. Tentokrát jí bylo přece jen hodně, na zkoušení nebylo moc času a hlavně zaskakoval nový muzikant Honza z Hradce Králové, který šel na „plac“ po jedné zkoušce. Hráli jsme v aule Jiráskova gymnázia, ve zvláštním prostoru na hlubokém jevišti. V 19:30 všechno vypuklo a nedalo se s tím nic dělat. Reakce diváků byla velmi pěkná, tak se nic nakonec nepokazilo. Byla to tedy derniéra, jak má být.

Teď už je ale čas na velké díky. Díky za čas, ochotu, trpělivost, nápady, spolupráci, náladu, lásku, srandu. Díky za krušné chvíle, probdělé noci. Díky za ten dlouhý rok. Díky si zaslouží Jarka Holasová, Štěpán Macura a moje dvě krásky Monika Němečková, Kateřina Prášilová a kamarád Honza, který velmi ochotně zaskočil na hudebním postu. Díky! A teď už jen s chutí do toho dalšího! Letos nás toho čeká zase hodně a to je dobře.

Pijavka (představitelka Pastýřky)

Střípky ze Dnů poezie v Náchodě

Petr Nikl je nepřenosný. Zážitek z večera s Petrem Niklem v náchodské knihovně je nepřenosný. Růžová gumová opice není nechutná a je přenosná. Hlas Petra Nikla v otevřeném křídle je nepřenosný, ale nosný. Svěřil se nám, že v noci jej straší ředitelka základní školy, dokonce ho za trest donutila nosit spolužákovy přezůvky. Petr Nikl svítil ze všech stran a do všech stran a odrazem zase zpět do těch prvních stran. A to světlo bylo úplně stejně nepřenosné. Zvuky, které vydávala loutna Petra Nikla, Vás v tu chvíli donesly na úplně jiné místo. Někam mezi stromy a šneky a ptáky a vejce, a když jste měli chuť jít ještě dál, byli tam brontosauři. A pak jsem jela domů, ale to už si moc nepamatuju.

Petr Váša v náchodské Maštali? ... uuaaaaao...jo!

No a taky „Na hrobě bubnují padající pomeranče“, představení Divadla se dvaceti zaměstnanci z Prahy v aule náchodského gymnázia, Konstantin (Kost'a) Biebl a trocha lyriky. Martin Kyšperský, který kvete s Květy v Poklopu. Navíc úžasná Geisslers Hofcomoedianten, na které když do Náchoda jedete, tak vás ještě vezou domů, neb jste jejich představením Romia a Juliety natolik unešení, že přestanete myslet na čas a zapomenete odejít na poslední vlak. Co dodat? Díky za to všechno!

Ga
Pijavka

TzjvvK

ŠEST v Chocni

V neděli 10. listopadu jsme se vydali do Chocně na divadelní festival Šest malých divadel, abychom zahráli Císařovy nové šaty a Lakomou Barku. Jel s námi i Jakub Maksymov a Zdeněk Ryba s Čapkovým Uměl lítat a Jakub potom hrál s Bárrou Loutkové numero maestra Maximóza. Odjeli jsme včas od ZUŠky a v Hradci Králové nabrali na autobusovém nádraží Zdeňka a čekali na Markétu, která se vracela z Prahy z běžeckého závodu. Podle mě si cestu nejvíc užívala Natálka, kterou jsem (m)učila s přírodopisem. Když jsme dorazili na zámek v Chocni, ve kterém je základní umělecká škola a učí v něm výtvarný obor Hanka Voříšková, kamarádka Jarky a Jakuba, která nás pozvala, vybalili jsme věci a začali stavět paravany. Program začal představením Náš drahý oslík ze ZUŠ Žamberk, potom byly Císařovy nové šaty, a pak následovalo Uměl lítat. Po přestávce, ve které nám promítali krátké animované filmy žáků výtvarného oboru a po krátkém občerstvení, hrály Malé dvě Lakomou Barku, po nich Etudu šatní kolegové ze Žamberka a nakonec Loutkové numero maestra Maximóza. Přišlo se podívat hodně diváků a všichni byli spokojeni. Tak se těšíme zase na příští rok. Cesta domů byla zábavná a moc jsme si to všichni užili.

Pěš

Hudební dílna 18. listopadu

Již podruhé v tomto školním roce jsme uspořádali společnou hudební dílnu s žáky pana učitele Pavla Linhy ze ZUŠ Na Stěžině v Hradci Králové. V říjnu jsem vyjela se svými žáky do Hradce Králové a tentokrát přijel pan učitel se svými žáky a korepeditorem Tomášem Vachouškem k nám do Jaroměře. Účast nebyla velká, všehovšudy se na dílně sešlo dohromady deset žáků, ale o to byla atmosféra milejší. Hudební dílna je cestou jak si žáci mohou neformálně vyzkoušet, co s nimi udělá tréma. Nebráníme se ani účasti žáků jiných oborů. Kdo máte chuť, přijďte si k nám na další dílnu zahrát nebo se jen podívat jak to děláme.

Nikola Prokopová

Účastníci dílny se svými učiteli

Divadelní Cenění v Draku

Na podzimní divadelní Cenění se letos stejně jako loni, předloni a ani roky předtím nezapomnělo a uskutečnilo se v sobotu 23. listopadu v Labyrintu divadla Drak. Jedná se o setkání divadelníků při příležitosti předání ocenění udělených na přehlídkách z loňské sezony. A jako vždy i letos šlo o setkání více než příjemné. Potkali jsme staré známé, vzory a kamarády a těšili se z toho, že jsme opět v divadle, což je jasným předznamenáním sezóny nové. Samotný ceremoniál byl prokládán písničkami v podání hudebního dua Ošklivé sestry ze Svitav a po přestávce jsme se již nemohli dočkat představení Geisslers Hofcomoedianten s názvem Polibky. Závěrečný večírek plný chutných věnečků, chlebičků a preclíků jsme si bohužel museli nechat ujít, neb jsme prchli na večírek jiný, ale to je již jiná pohádka. Domů si naše ZUŠkové čtyři soubory odvezly krásně výtvarně zpracované „ceny“, o kterých už víte z loňských zpráv.

TzjvvK

Představujeme... úspěchy Big Bandu hraběte Šporka aneb František Antonín byl jazzman!

JAZZOMĚŘ 2013 divukrásná

Devátý listopad byl v Jaroměři svátkem nejen pro všechny příznivce kvalitní jazzové muziky, ale i členy Big Bandu hraběte Šporka. Tentokrát si Big Band pozval jediného hosta, skladatele, dirigenta, ikonu jazzového piana pana Milana Svobodu. Skladby Milana Svobody tvoří značnou část repertoáru Big Bandu a i přes značnou náročnost jsou mezi muzikanty velmi oblíbené a pro posluchače přinášejí jedinečný zážitek. Jméno Milana Svobody je pojmem v tom nejširším měřítku. Bylo proto Big Bandu obrovskou

ctí, že Milan Svoboda oddirigoval jednu ze svých skladeb a stal se kmotrem při křtu nového CD Big Bandu hraběte Šporka – LIVE IN CONCERT. CD nebylo pokřtěno tradičním šampaňským, ale vodou z kukského pramene, na kterém Špork zbudoval slávu Kuksu a tím celého kraje. Zřejmě osudové setkání Bandu s Milanem Svobodou je velkou zásluhou kapelníka Big Bandu Martina Brunnera, kterého s ním spojuje dlouholeté přátelství. Big Band hrál celý večer naprosto úžasně, s obrovským nasazením a skvělá odezva od diváků vytvořila v sále neopakovatelnou atmosféru. Vystoupení Milana Svobody v druhé půlce koncertu se sólovým recitálem výjimečnost celého večera korunovalo královsky. Skladby Milana Svobody, jeho improvizace, dokonalá, bravurní hra spojená s neskutečně silným nábojem celé osobnosti uzavřely tento výjimečný ročník JAZZOMĚŘE divukrásně. Velké poděkování patří všem, kteří se na přípravě a průběhu JAZZOMĚŘE podíleli, v neposlední řadě městu Jaroměř za finanční podporu festivalu. Vlastimil Kovář

Martin Brunner

BIG BAND HRABĚTE ŠPORKA S ÚSPĚCHEM ZAHRÁL NA 47. SLÁNSKÝCH JAZZOVÝCH DNECH

Autobus plný nástrojů, muzikantů a dobré nálady odjel od Zušky v sobotu 23. listopadu v 14:30, přesně podle itineráře. Big Band hraběte Šporka vyrazil na zatím nejdůležitější koncert své krátké historie, na 47. Slánské jazzové dny. Zahrát si na nejstarším českém mezinárodním jazzovém festivalu vedle americké zpěvačky Denise Gordon, V.S.O.P.Tria + 2 Karla Růžičky, maďarských Djabea celé řady dalších českých i zahraničních hudebníků je samozřejmě velká čest.

Když jsme vyložili, nanosili a poskládali pulty, bubny, komba, klávesy, připravili mikrofony v sále a udělali zvukovou zkoušku, nebyl v sále ještě nikdo. Zahajovali jsme v 18 hodin, vlastně jako předkapela, v sále seděli jenom tři posluchači. Ale už po třetí skladbě bylo narváno. Začali jsme s *Dá či nedá*, *Medovými koláčky*, *Richardem* a latinou *Počkej na mne*. Honza Petira sypal jedno sólo za druhým. Potom jsme zahráli blok skladeb z repertoáru amerického band lídra Dona Ellise, na které jsem pořadatele před rokem při návštěvě festivalu pořadatele nalákal. Dobře to dopadalo, těžké skladby jsme uhráli dobře a s velkým nadšením. Úspěch byl nečekaný, už jsme měli končit, ale honem jsme ještě začali Pivarčího krásnou skladbu *Eternity* s nádhernými sóly Milana Petiry a Petra Slezáka. Rytmika šlapala s neochvějnou jistotou. Při přestávce hlavní Scény jsme využili ještě chvilku na přídavek. Dali jsme *Kyklopa*, Trovesiho *Now I Can*, kde se vyřádili Denis Horký i hostující Zdeněk Ryba. Končili jsme Svobodovým *Tribute to G. E.*, Jana Pozůstalová zahrála krásně na flétnu a Milan Petira na altku. A zase to byl velký úspěch. Potom jsme si už všichni užívali festivalovou

atmosféru. Dotazy na Big Band hraběte Šporka se jen sypaly, muzikanti se ptali, jestli správně spočítali, že jedna skladba byla na pět a jiná zase na sedm, kapelníci by chtěli naše noty pro své bandy a chválou nešetřil i Josef Mahdal, hudební kritik, odborník na Dona Ellise. Pochválil nás i místní ladič pijan (střízlivý). Celý band si zaslouží velkou pochvalu a poděkování za dobrý výkon, překvapil repertoárem i plejádou sólistů, výborně zahrála rytmika a Zdeněk Borecký ještě stihnul vystříhnout další ze svých velmi dobrých sól.

Big Band hraběte Šporka má dobré období, zahrál na Týnišťském swingovém festivalu, na Dnech R. A. Dvorského a teď i na 47. Slánských jazzových dnech. Také bandu právě vyšlo CD *Live In Concert* se záznamem ze Dvora Králové. Co víc si přát? No přece - jen aby nám to vydrželo!

Díky všem, kteří Big Bandu hraběte Šporka pomáháte nebo mu držíte palce.

Martin Brunner, kapelník

Přišel jsem...staronový nápad

Ten nejlepší čas začít třídit po sobě odpadky je vždycky. Ale o Vánocích víc!

Už nám začalo i chumelit, nikdo nemá dárky. Dárky pro maminku, tatínka, tetičku, bratra, já ráda obdarovávám i psa...je to od nás moc laskavé, že myslíme na své drahé. Ale napadlo Vás někdy, že by se hodilo obdarovat i někoho, kdo pro Vás celý Váš život něco dělá, kdo je tu jen pro Vás a komu je málokdy vyjádřen dík a bez koho by to opravdu nešlo? Budu Vás chvíli napínat, zakryjte zbytek článku a pět minut poctivě přemýšlejte...Už jste na to přišli? Je to naše krásná zeměkoule! A pokud se Vám do toho mohu plést a radit, co je nejlepší dát zeměkouli jako dárek, pak vězte, že nesáhnete vedle, když budete nebo začnete s tříděním odpadu! Ano, myslím to, co po Vás zbude po svačině. Ty PETlahve, když dopijete, ty kelímky od jogurtů, paštik a sýrů, když dojíte, ty igelitové pytlíky, když zlikvidujete svačinky, které pro Vás připravily Vaše maminky!

Kdybyste třeba přemýšleli, proč se vlastně třídí odpad, tak i zde Vám budu mile ráda nápomocna. Netříděním dáváte vznik směsnému odpadu. Myslíte si, že se ho zbavíte, když jej vyhodíte do koše a koš potom někdo vysype do popelnice? Kdepak, toho se jen tak nezbavíme! Kam směřuje netříděný - směsný odpad? Hromadí se na skládkách nebo je spalován...A vězte, že na skládce komunálního odpadu se rozpadá pěkně dlouho: plastová lahev více než 500 let, igelitový pytlík 100 až 500 let, hliník 200 let, sklo 4 000 let...

Pokud místo do kontejneru pro směsný papír odhodíte Vaše smetí do příslušné barevné popelnice, bude znovu využito pro výrobu nových produktů. Říkáte si, že i bez třídění se vyrobí nové produkty? No rozhodně! S využitím přírodních zdrojů, jejich vytěžením, nebo vykácením. To už je dost pádný důvod.

Základní znalosti o třídění má každý - plast do žluté, papír do modré, sklo do zelené, hliník do červené... Můžeme se setkat i s oranžovými nádobami pro TetraPack nápojové kartony. Pokud Vám nestačí spása naší krásné planety jako důvod, mohu Vám nabídnout další. Sbírkou plastových víček z PETlahví můžete pomoci těm, kteří neměli v životě tolik štěstí. V naší republice je pořádáno hned několik sbírek plastových víček pro nemocné děti, takže až půjdete vyhodit svou PETlahvev, nezapomeňte ji nejen sešlápnout, ale víčko můžete vyhodit do plastové tašky u žlutě označené nádoby na plast v přízemí, v šatně i ve druhém poschodí školy.

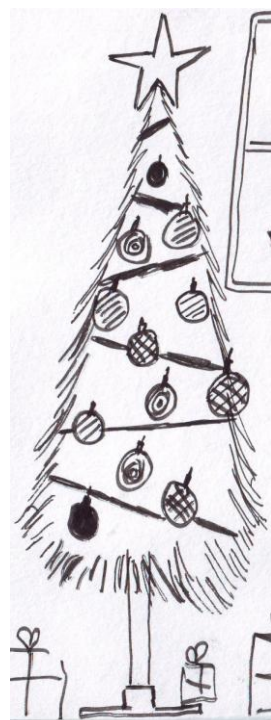
A teď je to jen na Vás, jak se sami rozhodnete. Já už jsem se rozhodla.

Terezka už ví...Kam s tím! A Vy? Udělejte to stejně!

PS: Až pod Vánočním stromkem rozbalíte své veškeré dary, nezapomeňte, kam patří balicí papír, plast, hliník, sklo a ten „zbytek“, ale nemusíte čekat do Vánoc, začněte hned, právě teď, když dojídáte svou svačinu! Děkuji Vám za Zemi a za Ty, kteří tu budou žít po Vás.

Ga

...viděli jsme...

...křest CD Big Bandu hraběte Šporka a Milana Svobodu na Jazzoměři...

...bývalé a nynější dramtačky při pouštění draků...

...Martinu Zemkovou a její flétnistky na Svatomartinském kocertě...

...akordeonové trio Zuzany Jiráskové na Naší úrodě...

a budoucí divadlo LDO v Hospitalu v Kuksu.

...zvítězili jsme !

SOUTĚŽ pro VÁS: Doplňte krátký a výstižný text do „bubliny“ : Vymyslete vtipné a výstižné podzimní přání, které by pro sebe, pro vás, školu, město, stát, svět mohly mít Kateřina Prášilová a Monika Němečková... K velkému překvapení naší redakce se nikdo z Vás naší soutěže nezúčastnil...redakce je zmatena...Co to znamená? Máte už dost soutěží? Nebo vám došly nápady? Nebo co? Případné připomínky, nápady, náměty na cokoli vítáme! Pište a vhadzujte do poštovní schránky v přízemí školy! Těšíme se! Pojdte společně s námi vytvářet Náš - Váš měsíčník! Napište nám svůj názor! Děkujeme! redakce

Do (Literární) šatny

Na výzvu o darování knih do Literární šatny, které nepotřebujete, reagoval Jan Ruprich a přinesl hned několik knížek. Zeptala jsem se: **Jak Tě to Honzo, napadlo?** Našel jsem výzvu v ZUŠkovinách a měl doma už přečtené knížky, které jsem si jako vyřazené přinesl z knihovny. **Co čteš?** No, hodně detektivky a taky vtipné knihy. **Letos chodíš do ZUŠky poprvé, jak se ti u nás líbí?** Hezky se mi tady líbí. **Navštěvuješ literárně-dramatický obor, zabýváte se tam také literaturou, přednášíte.** Co sis vybral Ty? Pracuji na textu Miroslava Holuba Stručná úvaha o přesnosti. **Tak hodně štěstí při interpretaci textu v školním kole recitační přehlídky!**

Jé
Jan Ruprich

Zpráva z Českého rozhlasu HK pro všechny: Miss panenka

Vážená paní ředitelko, pane řediteli! V předchozích osmi letech jsme Vás v tomto období oslovovali s nabídkou účasti na charitativní akci Českého rozhlasu Hradec Králové a organizace UNICEF Miss panenka.

Vzhledem k tomu, že letos český výbor UNICEF od veřejnosti panenky nepřijímá, rozhodli jsme se pozastavit i my v letošním roce „výrobu“ panenek. Proto se Miss panenka 2014 konat nebude. Velmi nás to mrzí, a pokud se v budoucnu změní podmínky, určitě se Vám ozveme a rádi Vás pozveme k účasti na další Miss panence. Velmi si vážíme účasti vaší školy v minulých ročnících a děkujeme za dosavadní spolupráci. Přejeme hodně úspěchů Vám i všem dětem. S pozdravem

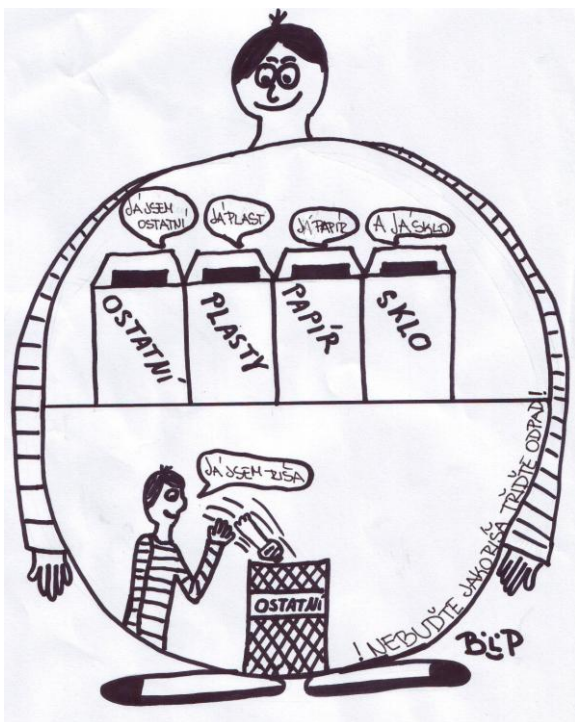
Ing. Pavel Kudrna
ředitel

Mgr. Lada Klokočnicková
vedoucí programu

Jak to bylo na Mikuláše a na Vánoce

Martínek Pecha, osmiletý kluk z Dolního Praporce, taková malá vesnička, sedí 5. prosince nedočkavě doma. Čeká na Mikuláše. Najednou slyší bouchnutí dveřmi. Rychle si zopakuje básničku, vstane a čeká. Mikuláš v bílém rouchu se zlatým křížem na plášti, v ruce drží berlu a na hlavě čepici. Vedle chlupatý čert s pytlím a metlou a na konec anděl. „Tak spust', Martínku,“ pobídl ho Mikuláš. „Koleda, koleda, Štěpáne...“ „No, tak!“ zlobí se maminka. „Mikuláši, Mikuláši! Sníh se na tvé vousy snáší, bílé vousy, bílý plášť, copak pro nás máš?“ „Ale to je moc pěkná koleda! Tady máš!“ vytahuje Mikuláš z košíku balíček. Martínek rozbaluje. „Čokoláda, bonbóny, cukrovinky a samé jiné dobroty!“ Už se nemohl dočkat Vánoc. Týdny uběhly a nastal Štědrý den. „A to vážně, když nebudu celý den jíst, uvidím zlaté prasátko?“ ptal se maminky. Maminka přikývla. Martínek šel se sánkami na kopec za vesnicí. Zastavil se pro kamarády Tomáše Baňků, Petra Chocholouška a Honzu Ježků. Petr s sebou vzal svého psa Míšu bernardýna. Vylezli na kopec, sedli si na sánky a tři, dva, jedna... už frčeli. Během chvilky byli dole. A to si cestou ještě stihli povídat... o Vánocích. Někdo na ně začal házet sněhové koule. „Kačerovci!“ Parta sedmiletých kluků, ale jak se začalo stmívat, všichni museli domů. Uklidit sánky, převléknout se a rychle k večeři. Rychle snědl řízek i bramborový salát a musel čekat. Konečně zazvonil zvoneček. Všem rozdál dárky. Dostal robota, autíčka, vláčky, vojáčky, rytíře, vrtulník, letadýlka a puzzle. To se ty Vánoce povedly.

RoKr

Obrázky nakreslili žáci paní učitelky Sárý Semerákové

Fotografie zapůjčili: Jana Kovářová, Anna Borecká,
Vlastimil Kovář, Jé archiv ZUŠ

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci
142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail : zus.jaromer@quick.cz , www.zus-jaromer.cz

4. číslo vychází 2. prosince 2013 pro adventní rozjímání

redakční rada: TzjvvK (Monika Němečková), Pijavka (Edita Valášková), Ga (Kateřina Prášilová), BobuLe (Lenka Jechová), Mattěj (Matěj Kubina), k-Ája (Karolína Novotná), Pěš (Petra Březinová) čaBMa (Barbora Maksymová),

čaBMa+Pěš=B © P,

A (Anna Holínská), RoKr (Romana Králíková)

úkoly z hudební nauky: MaKo (Markéta Kočí)

korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)